

ПРАВОСЛАВНИ ЕЛЕКТРОННИ КНИГИ

Всички книги в този сайт ги има свободно в интернет пространството на съответните сайтове, които съм посочила. Аз само съм ги събрала на едно място и преобразувала в различни формати, за да могат да се четат от различни устройства.

[Ако оценявате труда ми и харесвате сайта може да направите дарение.](#)

Старозаветни четива на Литургията на Велика събота

1. Четиво из книгата „Битие“

(Глава 1, ст. 1–13)

В начало Бог сътвори небето и земята. А земята беше безвидна и пуста; тъмнина се разстилаше над бездната, и Духът Божий се носеше над водата. И рече Бог: да бъде светлина. И биде светлина. Видя Бог, че светлината е добро нещо, и отдели Бог светлината от тъмнината. Светлината Бог нарече ден, а тъмнината — нощ. Биде вечер, биде утро — ден един. И рече Бог: да има твърд посред водата, и тя да дели вода от вода. Тъй и стана. И създаде Бог твърдта, и отдели Бог водата, що беше под твърдта, от водата над твърдта. И нарече Бог твърдта — небе. И видя Бог, че това е добро. Биде вечер, биде утро — ден втори. И рече Бог: да се събере водата, що е под небето, на едно място, и да се яви суша. Тъй и стана. (Водата под небето се събра на местата си и се яви суша. И нарече Бог сушата — земя, а събраните води — морета. И видя Бог, че това е добро. И рече Бог: да произведе земята злак, трева, що дава семе по свой род и подобие, и плодно дърво, що дава според рода си на земята плод, чието семе си е в него. Тъй и стана. И произведе земята злак, трева, що дава семе по свой род (и подобие), и (плодно) дърво, що дава (на земята) плод, чието семе си е в него според рода му. И видя Бог, че това е добро. Биде вечер, биде утро — ден трети.

2. Четиво из книгата на пророк Исаия

(Глава 60, ст. 1–16)

Светлей, светлей, Иерусалиме; защото дойде твоята светлина и слава Господня изгря над тебе. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята, и мрак — народите; а над тебе ще се яви Господ, и славата Му ще се види над тебе. И ще тръгнат царете в твоята светлина, и народите — в твоето сияние. Подигни очи и погледай наоколо, и виж събраните твои чеда — ето, дойдоха всички твои синове отдалеч и твоите дъщери на ръце се носят. Тогава ще видиш и ще се зарадваш, и ще се уплашиш и сърцето ти ще се удиви, защото ще дойде при тебе богатството на морето, на народите и на (твоите) люде. И стада от камили ще дойдат при тебе, и ще те покриват камили от Мадиям и Ефа; те всички ще дойдат от Савà, ще донесат злато и тамян, и драгоценни камъни, и ще блавестят спасението Господне. Всички

кидарски овци ще бъдат събрани при тебе; овните невайотски ще *дойдат при тебе*: ще възлязат на олтара Ми като благоугодна жертва, и Аз ще прославя *молитвения Мой дом*. Кои са тия, които летят като облаци и като гълъби с *птиченцата (си)* към Мене? Тъй, Мене Ме чакаха островите и преди тях — тарсиските кораби, за да пренесат синовете ти отдалеч и с тях — среброто им и златото им, *заради светото име Господне и за да бъде славен Светият Израилев*. Тогава синове на другоземци ще *съградят* стените ти и техните царе ще ти служат; защото в гнева Си те поразявах, но в *милостта* Си *те възлюбих*. И твоите порти ще бъдат всякога отворени, няма да се затварят ни денем, ни нощем, за да се принася при тебе *силата* на народите и да се довеждат техните царе. Защото *народи и царе*, които не поискат да ти служат, ще загинат, и такива народи *със запустение ще запустеят*. Славата на Ливан ще дойде при тебе с кипарис, бор и кедър заедно, за да украси мястото на Моето светилище, — и Аз ще прославя подножието на нозете Си. И ще дойдат при тебе с *боязън* синовете на ония, които те угнетяваха и *раздразняваха*, и ще *се поклонят* на стъпките на нозете ти всички, които те *прогневяваха*, и ще те назоват град на Господа, Сион на Светия Израилев. Задето бе изоставен и намразен, тъй че никой не *ти помагаше*, — Аз ще те *вселя в радост вечна, във веселие* от рода в род. Ти ще *изсучеш* млякото на народите и *от богатство на царе ще се храниш*, и ще узнаеш, че Аз съм Господ, твоят Спасител, и *твоят Избавител, Бог Израилев*.

3. Четиво из книгата „Изход“

(Глава 12, ст. 1–11)

Рече Господ на Моисея и Аарона в Египетската земя, думайки: тоя месец да ви бъде начало на месеците, пръв да ви бъде между месеците на годината. Кажете пред цялото общество на синовете на Израиля: в десетия ден на тоя месец нека всеки си вземе по едно агне според челядите, по агне на челяд; ако пък челядта е толкоз малка, че не ще може да изяде агнето, нека той и най-близкият на дома му съсед го вземат според колкото души са на брой, като се смята съразмерно с онова, колко всеки може да изяде от агнето. Агнето ви трябва да бъде без недостатък, мъжко, едногодишно; вземете го от овците или от козите; и да се пази то у вас до четиринаisetия ден на тоя месец; тогава да го заколи цялото събрание на израилското общество, привечер. И да вземат от кръвта му, и помажат и двата спонеца на вратата и горния праг на вратата в къщите, дето ще го ядат. И през тая същата нощ да изядат месото му, изпечено на огън; да го изядат с безквасен хляб и с горчиви треви. Не яжте от него недопечено, *нищо* сварено във вода,

но яжте го изпечено на огън, главата с нозете и дробинето. Не оставяйте от него до сутринта и кост негова не трошете; а останалото от него изгорете на огън до сутринта. А яжте го тъй: препасани през кръста, с обуца на нозе и с тояга в ръка, яжте го набързо: това е Пасха Господня.

4. Четиво из книгата на пророк Иона

(Цялата книга)

Биде слово Господне към Иона, син Аматиев: „Стани, иди в Ниневия, град голям и проповядвай в него, защото *викът на* злодеянията му *дойде* до Мене“. И стана Иона да побегне в Тарсис от лицето Господне; *слезе* в Иопия и намери кораб, който отиваше за Тарсис, плати за превоз и влезе в него, за да отплува с тях в Тарсис, *бягайки* от лицето Господне. Но Господ подигна в морето силен вятър и стана в морето голяма буря, и корабът насмалко оставаше да се разбие. Уплашиха се корабниците, *та* викаха всеки към своя бог и почнаха да хвърлят в морето *товарите* от кораба, за да му олекне от *тях*; а Иона бе слязъл в дъното на кораба, бе легнал и дълбоко заспал. Дойде при него началникът на кораба и му рече: „защо спиш? Стани и *се моли* на твоя Бог, *за да ни спаси Бог и да не загинем*“. И рекоха един другиму: „*дойдете да хвърлим жребие*, за да узнаем, *заради* кого ни *сполетя* *такова зло*“. Хвърлиха жребие и жребие то се падна на Иона. Тогава му рекоха: „кажи ни, *заради* кого ни *сполетя* *такова зло*? Какво е твоето занятие, и отде идеш ти? Де е твоята земя и от кой народ си?“ А той им рече: „Аз съм *раб Господен*, почитам Господа, Бога на небесата, Който *сътвори* морето и сушата“. Тогава човеците се уплашиха твърде много и му рекоха: „Защо *направи* това?“ — защото те узнаха, че той *бяга* от лицето Господне, — както той сам им бе *обадил*. И рекоха му: „Какво да направим с тебе, за да *утихне* морето за нас?“ Защото морето *бушуваше* и *все повече* се *вълнуваше*. Тогава Иона им рече: „Вземете ме и ме *хвърлете* в морето, — и морето ще *утихне* за вас, защото знам, че *заради* мене ви *постигна* тая *голяма буря*“. Ала тия човеци почнаха да *гребат* усилно, за да *стигнат* на суша, но не *можах*, защото морето *бушуваше* и *все повече* *се надигаше* против тях. Тогава *извикаха* към Господа и рекоха: „Молим Те, Господи, да не *загинем* поради душата на тоя човек и да ни не *вмениш* *невинна* *кръв*; защото Ти, Господи, си *направил*, което е Тебе *угодно*!“ И взеха Иона, та го *хвърлиха* в морето; и *утихна* морето от своята ярост. И тия човеци се *уплашиха* от Господа *твърде* много, *принесоха* жертви Господу и *дадоха* *оброци*. И *заповяда* Господ на един *голям кит* да *гълтне* Иона; и *биде* Иона в *утробата*

на тоя кит три дни и три ноци. И помоли се Иона на своя Господ Бог из китовата утроба и рече:

(Молитва Ионина)

„Към Господа извиках в моята скръб и Той ме чу; *из утробата на преизподнята издигнах вопъл* и Ти чу гласа ми. Ти ме хвърли в дълбинето, в сърцето на морето и струи ме обиколиха, всички Твои води и Твои вълни минуваха над мене. И рекох: отхвърлен съм от Твоите очи; и ще ли видя пак светия Ти храм? Обхванаха ме водите до душата ми, *най-дълбока* бездна ме заключи; *главата ми потъна в планинските пукнатини*. *Слязох в недрата земни, чиито затвори навеки ме заключиха; но да възлезе от погибел животът ми при Тебе, Господи Боже мой*¹. *Кога душата ми се приближи към края*, аз си спомних за Господа, — дай моята молитва да стигне до Твоя свети храм. Ония, които почитат суетни и лъжовни богове, оставиха своя Милосърден, но аз с хвалебен и благодарен глас ще Ти принеса жертва — всичко, що обещах, ще Ти въздам, Господи, за свое спасение!“

И заповяда Господ на кита и той изхвърли Иона на сушата. И биде слово Господне към Иона втори път: „Стани и иди в Ниневия, град голям, и проповядай в нея, което Аз ти заповядах *преди*“. Стана Иона и отиде в Ниневия според словото Господне; а Ниневия беше град голям у Бога, що можеше за три дни да се обходи. И почна Иона да ходи по града, колкото можеше да се извърви в един ден, и проповядваше, думайки: „Още три дена и Ниневия ще бъде разрушена!“ И повярваха ниневийци в Бога: обявиха пост и облякоха се във вретища, мало и голямо. Тая дума дойде до царя на Ниневия, и той стана от престола си, съблече царското си облекло, *надена* вретище и седна в пепел, като заповяда да прогласят и кажат в Ниневия от името на царя и на велможите му, *тия думи*: „Ни човеци, ни добитък, ни волове, ни овци да не ядат нищо, нито да ходят на паша и вода да не пият“. И човеци и добитък бяха покрити с вретища, и взеха (людете) усърдно да викат към Бога; и всеки се възвърна от лошия си път и от неправдите на ръцете си, и думаха: „*Кой знае, дали не ще се Бог умилостиви*, и ще отвърне от нас пламтящия Си гняв, и не ще загинем“. И видя Бог делата им, че те се отвърнаха от *лошите си пътища*, и съжали за злото, за което бе казал, че ще напрати върху тях, и го не напрати. От това Иона се силно огорчи и възнегодува. И *се помоли* той на Господа и рече: „О, Господи! Не говорех ли това, когато бях още в моята земя? Затова и *побързах да побягна* в Тарсис, защото знаех, че Ти си Бог *милосърден и щедър*, дълготърпелив и много милостив и съжالياваш за *човешките злини*. И сега, *Владико* Господи, вземи

---

¹ Но Ти, Господи, Боже мой, ще изведеш душата ми из ада. (Всички бележки под черта представят синодалния превод на отбелязаното място.)

душата ми от мене, защото по-добре е да умра, нежели да живея.“ И рече Господ на Иона: „Нима това те тѣй силно огорчи?“

И излезе Иона из града, седна на изток от града, направи си там сенница и седна под нея на сянка, за да види, какво ще стане с града. И направи Господ Бог, та израсна дърво-кратуна², що се издигна над Иона, за да хвърля над главата му сянка и да го избави от огорчението му; Иона твърде много се зарадва на това дърво. И нареди Бог тѣй, че на другия ден, кога се зазори, червей подгриза дървото, и то засъхна. А кога изгря слънце, направи Бог жарък източен вятър и слънцето изля зноя си въз главата на Иона, тѣй че той изнемогна и се молеше да умре, казвайки: „По-добре да умра, нежели да живея“. И рече Бог на Иона: „Нима тѣй силно се опечали за дървото?“ А Иона рече: „Твърде се опечалих — дори до смърт“. Тогава Господ рече: „Тебе ти е жал за дървото, за което не си се трудил и което не си отглеждал, което в една нощ израсна и в една нощ умря. Аз ли да не пожаля Ниневия, тоя голям град, в който има повече от сто и двацет хиляди души, които не могат да различат дясна ръка от лява, и многото им добитък?“

5. Четиво из книгата „Иисус Навин“

(Глава 5, ст. 10–15)

Сбраха се синовете Израилеви на стан в Галгал, и направиха Пасха в равнините Иерихонски на четиринасетия ден на месеца, вечерта; и почнаха да ядат от произведенията на тая земя — безквасни хлябове и печени зърна; в същия оня ден, откак почнаха да ядат от произведенията на земята, манната престана да пада; и нямаше вече манна у синовете Израилеви, но ядяха произведенията на Ханаанската земя. Когато Иисус се намираще край Иерихон, погледна и видя, и ето, пред него стои човек, с гол меч в ръка. Иисус се приближи до него и му каза: наш ли си, или от нашите неприятели? Другият отговори: не; аз съм вожд на войнството Господне, сега дойдох (тук). Иисус падна ничком на земята, поклони се и му каза: какво ще заповядаш, господарю, на своя раб? Вождът на войнството Господне каза Иисусу: събуи обувката от нозете си, понеже мястото, на което стоиш, е свято. Иисус тѣй и направи.

---

² Qiyuayown (евр.), колоκύνθη (гр.), hederā (лат.), wild gourd (англ.) (дива кратуна, по форма подобна на тиквичка или краставица, с широки листа, бързорастяща; в Асирия се използва като градиво за покриване жилища; според други тълкувания, палма). Латински превод: *et praeparavit Dominus Deus hederam*. [Източник](#).

6. Четиво из книгата „Изход“

(Глава 13:20–22 до 15:19)

И потеглиха синовете Израилеви от Сокхот и се разположиха на стан в Етам, в края на пустинята. А Господ вървеше пред тях денем в облачен стълб, *за да им показва пътя*, а нощем в огнен стълб, *за да им свети*. И облачният стълб се не отлъчваше денем, нито огненият стълб нощем от лицето на целия народ. И рече Господ на Моисея, думайки: кажи на синовете Израилеви да свият и да се разположат на стан на тревисто място³, между *Магдол* и морето, пред Ваал-Цефон; срещу него се разположете на стан при морето. И ще рече фараонът на народа си за синовете Израилеви: те са се заблудили в тая земя, пустинята ги е затворила. Аз пък ще ожесточа сърцето на фараона и той ще се спусне да ги гони, и ще покажа славата Си над фараона и над всичките му войски; и всички египтяни ще познаят, че Аз съм Господ. Тъй и направиха. Като известиха на египетския цар, че народът избягал, обърна се сърцето на фараона и на служителите му против тоя народ, и те казаха: какво сторихме, та пуснахме израилтяните да не ни работят? Впрегна, прочее, фараонът колесницата си и взе със себе *всичкия си народ*; и взе шестстотин отбрани колесници и всички египетски колесници и началниците над всички тях. И Господ ожесточи сърцето на египетския цар фараона и на служителите му, и той погна Израилевите синове; а Израилевите синове вървяха под висока ръка. И впуснаха се след тях египтяни и всички коне с колесниците на фараона, и конниците, и цялата му войска, и ги застигнаха, както бяха разположени край морето, при Пи-хахирот пред Ваал-Цефон. И когато фараонът наближи, Израилевите синове се озърнаха, и ето — египтяни идат подире им: Израилевите синове се уплашиха твърде много и извикаха към Господа, и казаха на Моисея: нима нямаше гробове в Египет, та ни доведе да умрем в пустинята? Какво стори с нас, като ни изведе от Египет? Не говорихме ли ти това същото в Египет, като ти думяхме: остави ни, нека *да робуваме* на египтяни? Защото по-добре е да сме в робство у египтяни, отколкото да умрем в пустинята. Но Моисей каза на народа: не бойте се, чакайте — и ще видите спасение от Господа, което Той ще извърши сега над вас; защото египтяните, които сега виждате, няма да ги видите вече довека; Господ ще се бори за вас, а вие бъдете спокойни. И рече Господ на Моисея: що викаш към Мене? Кажи на Израилевите синове да вървят; а ти вдигни тоягата си, и прости ръката си над морето, и раздели го, и ще минат Израилевите

---

³ У 70-те, „у придворию“ (ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως). *Pi ha-Chiyroth*, според евр. тълк. *обрасло с острица място*, според др. тълк. (от египет.) „местност, покрита със зелена трева“. Възможно е тълкувателно разбиране, както в случая с „бъсть в мире место Его“ (където „мир“ съответствува на Иерусалим). Възможен превод: на тревисто място.

синове презсред морето по сухо. Аз пък ще ожесточа сърцето на фараона и на всички египтяни, и те ще тръгнат подире им; и ще покажа славата Си над фараона и над цялата му войска, над колесниците му и над конниците му. И ще познаят всички египтяни, че Аз съм Господ, когато покажа славата Си над фараона, над колесниците му и над конниците му. И вдигна се Ангел Божий, който вървеше пред стана (на синовете) на Израиля, и тръгна отдире им; вдигна се и облачният стълб отпреде им и застана отзаде им; и влезе по средата между египетския стан и между стана на синовете на Израиля: за едните беше облак и мрак, а на другите осветляваше нощта, и през цялата нощ не се доближиха едни с други. Тогава Моисей простря ръката си над морето, и през цялата нощ Господ тласкаше морето със силен източен вятър, та направи морето суша; и водите се разцепиха. И тръгнаха Израилевите синове посред морето по сухо: водите бяха тям като стена отдясно и отляво. Втурнаха се и египтяни, и влязоха подире им в средата на морето всички коне на фараона, колесниците му и конниците му. И по утринна стража погледна Господ на египетския стан от огнения и облачният стълб и *хвърли в смут египетското воинство*. И *приклеци*⁴ òсите от колесниците им, тъй че с мъка ги влечеа. Тогава египтяни рекоха: да бягаме от израилтяните, защото Господ се бори зарад тях против египтяни. И рече Господ на Моисея: простри ръката си над морето, и да се възвърнат водите върху египтяни, върху колесниците им и върху конниците им. И Моисей простря ръката си над морето, и призори водата се върна на мястото си; а египтяни бягаха насрещу водата. Тъй потопа Господ египтяни всред морето. И водата се върна и покри колесниците и конниците на всичката фараонова войска, които бяха влезли подире им в морето; не остана ни един от тях. А Израилевите синове минаха по сухо презсред морето: водите бяха тям като стена отдясно и стена отляво. Него ден Господ избави израилтяните от ръцете на египтяни; и Израилевите синове видяха египтяните мъртви на морския бряг. Израилтяните видяха великата ръка, която Господ показа над египтяни; народът се уплаши от Господа и повярва на Господа и на Неговия *угодник* Моисея. Тогава Моисей и Израилевите синове изпяха на Господа тая песен, думайки:

Четецът: Да възпеем Господа,

Певците, на глас 5: защото славно се прослави (или на ц.сл.);

Четецът: коня и ездача му хвърли в морето: да възпеем Господа,

И двата лика пеят: защото славно се прослави.

Помощник и покровител Господ ми бе за спасение: да възпеем Господа,

---

⁴ Слав. связа; гр. *συνέδησεν τοὺς ἄξονας τῶν ἄρμάτων*; лат. *et subvertit rotas curruum*. В някои англ. преводи — „приклеци“, „затлачи“, „прекриви“, в други — направо „откачи“, „махна от осите“. Славянската дума предава смисъла на застопоряване, стягане.

Той е мой Бог, и ще Го прославя; Бог на баща ми, и ще Го превъзнеса: да възпеем Господа —

Господ, *Който потушава войните*. Господ Му е името. Колесниците на фараона и войската му Той хвърли в морето: да възпеем Господа,

И *отбраните* му военачалници удави в Червено море: да възпеем Господа,

Бездните ги покриха: те потънаха в дълбините като камък: да възпеем Господа,

Твоята десница, Господи, се прослави със сила: да възпеем Господа,

Твоята десница, Господи, съкруши неприятеля. С величието на славата Си Ти повали въстаналите против Тебе: да възпеем Господа,

Ти изпрати гнева Си и той ги изгори като слама. От *дъха на Твоя гняв* се разцепиха водите: да възпеем Господа,

Вълните застанаха като стена, бездните се сгъстиха в сърцето морско: да възпеем Господа,

Неприятелят каза: „Ще се втурна, ще догоня, ще разделя плячката; ще се насити с тях душата ми, ще убия с меч си, ще *господствува* ръката ми“: да възпеем Господа,

Ти духна с дъха Си и морето ги покри: те потънаха като олово в страшните води: да възпеем Господа,

Кой е като Тебе, Господи, между боговете? Кой е като Тебе, величествен със светост, многопочитан с похвали, творец на чудеса? да възпеем Господа,

Ти простря десницата Си: земята ги погълна. Ти *напъти* с Твоята *правда* тоя народ, който избави: да възпеем Господа,

И го *утеши* със силата Си в жилището на Твоята светиня: да възпеем Господа,???

Чуха народите и *се разгневиха*⁵: *мъки* обзеха филистимските жители: да възпеем Господа,

Тогава се смутиха едомските *вождове*, трепет обзе моавитските *князе*, паднаха в униние всички ханаански жители: да възпеем Господа,

Нека нападне върху им страх и ужас; от силата на Твоята мишца да онемееят като камък: да възпеем Господа,

Докле премине Твоят народ, Господи, докле премине тоя народ, който Ти си придобил: да възпеем Господа,

Заведи го и го настани в планината на Твоето притежание, на мястото, което Ти, Господи, си направил Свое жилище, в светилището, което Твоите ръце са създали: да възпеем Господа,

---

⁵ Adtenderunt populi et irati sunt; гр. ὠργίσθησαν.

Господ *царува* довеки и вечно, *и повече*. Когато конете на фараона навлязоха с колесниците му и с конниците му в морето, Господ обърна върху им морските води: да възпеем Господа,

А Израилевите синове минаха презсред морето по сухо: да възпеем Господа,

Слава на Отца, и Сина, и Светаго Духа: да възпеем Господа,

И сега, и всякога, и во веки веков, амин: да възпеем Господа!

Четецът завършва: защото славно се прослави (или на ц.сл.)

7. Четиво из книгата на пророк Софония

(Глава 3, ст. 8–15)

Тъй казва Господ: твърдо се Мене уповавай до оня ден, кога възкръсна за свидетелство; защото е определено от Мене да събера народи, да свикам царства, за да излея върху тях Моето негодувание, всичката ярост на Моя гняв; защото от огъня на ревността Ми ще бъде поядена цялата земя. Тогава Аз пак ще дам на народите чисти уста, та всички да призовават името на Господа и да Му служат единомушно. От страните отвъд реките етиопски ще приема молителите Мои, — децата на Моите разпилени ще Ми принесат жертви. В оня ден ти няма да се срамиш от своите различни деяния, с каквито грешеше против Мене, защото тогава Аз ще отнема изсред тебе пороците на твоето превъзнасяне⁶, и няма вече да се величаеш на светата Ми планина. Но ще оставя всред тебе народ кротък и смирен и те ще благоговаят пред името Господне. Остатъците от Израиля няма да вършат неправда, няма да говорят суетни неща, и няма да се намери в устата им коварен език, защото те ще си изберат покоище и ще се заселят в него, и никой няма да ги разтревожи. Радвай се с пълна радост, дъще Сионова! Проповядвай, дъще Иерусалимова! Весели се и ликувай от все сърце, дъще Иерусалимова! Господ сне от тебе неправдите ти, избави те от враговете ти! Ще се възцари Господ насред теб, и повече няма да видиш зло.

8. Четиво из третата книга „Царства“

(Глава 17, ст. 8–24)

Биде слово Господне към Илия: стани, иди в Сарепта Сидонска и остани там; Аз заповядах там на една вдовица жена да те храни. И стана той, та отиде в Сарепта. Когато дойде при градските порти, ето, там една вдовица

---

⁶ τὰ φαυλίσματα τῆς ὑβρεώς σου,

жена събира дърва. Той я повика и каза: дай ми малко вода в съд да пия. Тя отиде, за да вземе, а той завика след нея и каза: „Донеси ми в ръце и къшей хляб, да ям.“ А жената рече: „Жив ми Господ, Бог твой, нямам *ни хлебец, но* само шепа брашно в делвата и малко дървено масло в гърнето; и ето, аз ще събера две-три дръвца, ще отида и ще приготвя това за себе си и за сина си; ще изядем това и ще умрем.“ А Илия ѝ рече: „Не бой се; иди и направи, което каза; но по-напред направи *ми* от това прясна *питка* и ми донеси; а за себе си и сина си ще направиш после; защото, тъй *казва* Господ, Бог Израилев: брашното в делвата няма да се свърши и дървеното масло в гърнето няма да намалее до оня ден, в който Господ ще даде дъжд на земята.“ Тя отиде и направи тъй, както ѝ каза Илия; и храни се тя и той и домът ѝ. *И от него ден* брашното в делвата се не свършваше и дървеното масло в гърнето не намаляваше, по словото на Господа, което Той изрече чрез Илия.

След това разболя се синът на тая жена, домакинята, и болестта му беше тъй силна, че у него не остана дишане. Тогава тя рече на Илия: „Какво имаш ти с мене, човече Божий? Дошъл си да ми напомниш моите грехове и да умориш сина ми.“ А Илия рече на жената: „Дай ми сина си.“ И го взе от *скута* ѝ, отнесе го в горницата, гдето живееше, и го сложи на *одъра* си; и викна Илия към Господа и рече: „Господи, Боже мой! Нима Ти и на вдовицата, у която живея, ще направиш зло, като погубиш сина ѝ?“ И като *духна* три пъти *върху* момчето, *призова* Господа и рече: Господи, Боже мой! Да се върне душата на това момче в него! И *тъй стана, и момчето извика*. Илия взе момчето, сне го от горницата в дома, даде го на майка му и каза: „Гледай, син ти е жив.“ Тогава жената рече на Илия: „*Ето*, узнах, че ти си човек Божий и че словото Господне в твоите уста е истинско.“

9. Четиво из книгата на пророк Исаия

(Глава 61:10-11, 62:5)

Да се възрадва душата ми в Господа, защото Той ме облече в дрехата на спасението, и одеждата на веселието ми надяна, като на жених ми възложи венец и като невеста ме с накит накичи. И както земята ражда цветята си, и както в градина покарва посятото в нея, тъй Господ Бог ще отгледа правда и веселие пред всички народи. Няма да замълча заради Сион, нито ще се успокоя заради Иерусалим, докле правдата Ми не изгрее като светлина и Моето спасение — като запалено светило. И народите ще видят твоята правда, и всички царе — твоята слава, и ще те назоват с ново име, което устата Господни ще нарекат. И ще бъдеш гиздав венец в ръката Господня и царска корона върху дланта на твоя Бог. Няма вече да те

наричат „изоставен“, нито земята ти вече ще наричат „пуста“, но ще те наричат „Мое благоволение към него“, а земята ти „населена“, защото Господ благоволи към тебе, и земята ти *също ще бъде населена*. И както момък се съчетава с мома, тъй и синовете ти *ще се съчетават с тебе*; и както се радва *жених* на невяста, тъй ще се възрадва Господ твой за тебе.

10. Четиво из книгата „Битие“

(Глава 22, ст. 1–18)

Подир тия думи Бог, изкушавайки Авраама, му рече: „Аврааме!“ Той отговори: „Ето ме!“ Бог рече: вземи едничкия си син Исаака, когото ти обичаш, и иди в земя Мория, и там го принеси в жертва всесъжение на една от планините, която ще ти покажа. Авраам стана сутринта рано, оседла ослето си, взе със себе си двама от своите слуги и сина си Исаака; нацели дърва за всесъжението и стана, та отиде на мястото, за което Бог му говори. На третия ден Авраам дигна очи и видя отдалеч мястото. И рече Авраам на слугите си: останете вие тука с ослето; пък аз и син ми ще отидем там, ще се поклоним и ще се върнем при вас. И взе Авраам дърва за всесъжението и *ги сложи върху* сина си Исаака (*да ги носи*); а той взе в ръце огън и нож, и тръгнаха двамата заедно. Тогава Исаак *продума и рече* на баща си Авраама: „Тате!“ Той отговори: „*Какво има, чедо?*“ Той рече: „Ето огънят и дървата, а де е агнето за всесъжение?“ Авраам *пък рече*: „Бог ще Си предвиди, чедо, агне за всесъжение.“ И вървяха нататък двамата заедно. И стигнаха до мястото, за което му бе казал Бог; и направи там Авраам жертвеник, наслага дървата и, като свърза сина си Исаака, тури го на жертвеника върху дървата. *И протегна Авраам ръка да вземе ножа*, за да заколи сина си. Но Ангел Господен му викна от небето и рече: „Аврааме, Аврааме!“ Той отговори: „Ето ме!“ Ангелът рече: „Не дигай ръка върху момчето и не прави му нищо; защото сега познах, че се боиш от Бога и не пожали едничкия си син *възлюбен* за Мене.“ Подигна Авраам очи и видя: ето, отзаде му овен, който се бе заплел с рогата си в гъстака. Авраам отиде, взе овена и го принесе всесъжение вместо сина си Исаака. И нарече Авраам онова място: *видя Господ*; затова и сега се казва: на планината Господ *се яви*. И Ангел Господен втори път викна към Авраам от небето и рече: „Кълна се в Мене Си, казва Господ, че понеже ти направи туй нещо и не пожали зарад Мене едничкия си син *възлюбен*, Аз ще благословя и преблагословя, ще размножа и преумножа твоето *потомство* както небесните звезди и както пясъка по морския бряг; и твоето *потомство* ще завладее градовете на враговете си;

и ще бъдат благословени в твоето *потомство* всички земни народи, задето послуша гласа Ми.

11. Четиво из книгата на пророк Исаия

(Глава 61, ст. 1–10)

Духът на Господа Бога е върху Мене, *затова* *Ме* Господ помаза да благовестя на бедни, прати *Ме* да изцелявам съкрушени по сърце, да проповядвам на пленени освобождение и на *слепи* *проглеждане*, да проповядвам благоприятната Господня година и деня за *въздаяние* от нашия Бог; да утеша всички *плачещи*, да дам на *плачещите* в Сион *слава* *наместо пепел*, вместо плач — *помазание за веселие*, вместо отпаднал дух — *славна украса*; и ще ги нарекат *народ праведен*, *градина* на Господа за (Негова) *прослава*. И ще застроят вековни пустини, ще възстановят стари развалини и ще подновят разорени градове, запустели от отдавнашни родове. Тогава ще дойдат другоземци и ще пасат стадата ви; и чуждестранци ще бъдат ваши *орачи* и ваши лозари. А вие ще *се наречете* свещеници на Господа, служители на нашия Бог ще ви наричат; *Ще изтребите* *моцта на народите*, и в *тяхното богатство* за удивление ще бъдете. *Тъй втори път земята си ще наследите*, и *веселие* *вечно* ще бъде у тях. Защото Аз съм Господ, *Който* *люби правдата* и *мрази* *грабеж* с *неправда*, и *трудовете* им ще дам на *праведниците* и ще поставя с тях вечен завет; и *потомството* им ще бъде известно между народите, и внуците им — *всред племената*; всички, които ги видят, ще познаят, че те са *род*, от Господа благословен и с радост ще се *зарадват* в Господа.

12. Четиво из четвъртата книга „Царства“

(Глава 4, ст. 8–37)

Един ден Елисей отиде в Сонам. Там една богата жена го покани у дома си да яде хляб, и той, колчем минеше, всякога се отбиваше там да яде хляб. И тя каза на мъжа си: ето, аз зная, че Божият човек, който постоянно минава край нас, е свет; да му направим малка горница над стената и да му турим там *одър* и *трапеза*, и стол и светилник, та кога идва у нас, да си отива там.

Един ден Елисей отиде там, качи се в горницата си и легна там, па каза на слугата си Гиезия: *повикай* *тая сонамка*. Той я повика, и тя застана пред него; и (Елисей) му рече: *кажи й*: ето, ти толкова *много* се грижиш за нас; какво да направим за тебе? има ли нужда да поговорим за тебе на царя, или на военачалника? Тя отговори: *не*, аз живея между народа си. Елисей каза:

тогава какво да се направи за нея? И рече Гиезий: ето, тя няма син, а мъж ѝ е стар. И каза Елисей: повикай я. Той я повика, и тя застана на вратата. Елисей ѝ рече: след една година, в това същото време ти *ще държиш на ръце*⁷ син. А тя каза: не, господарю мой, човече Божий, недей лъга рабинята си. И жената *зачена в утробата си*⁸ и роди син на другата година, в онова също време, както ѝ каза Елисей. Поотрасна детето и един ден отиде при баща си, при жетварите. И каза на баща си: глава, глава ме боли! И той каза на слугата си: занеси го на майка му. Взе го и го занесе на майка му. И то седя в скута ѝ до пладне и умря. Тя отиде и го положи *върху одъра* на Божия човек, затвори го и излезе, па повика мъжа си и каза: прати ми одного от слугите и една от ослиците; ще ида при Божия човек и ще се върна. Той каза: *защо ще отиваш при него днес?* Днес не е нов месец, не е и събота. *Но тя каза: „Остани смиром!“*⁹ И оседла ослицата и каза на слугата си: води и върви; *не се спирай*¹⁰, докле ти не кажа. *Тръгвай и върви, и да идем при Божия човек на планина Кармил.*¹¹ И тръгна и дойде при Божия човек, на планина Кармил. И когато *Елисей* я видя отдалеч, каза на слугата си Гиезия: ето оная сонамка; затечи се, та я посрещни и я попитай: здрава ли е? *И завтече се Гиезий насреща ѝ, и рече ѝ: здрава ли си?* Здрав ли е мъж ти? Здрав ли е детето? *А тя отвърна: здрави сме. И дойде при Елисея* на планината, *та се улови за нозете му.* И Гиезий се доближи, да я отстрани; но *Елисей* рече: остави я, душата ѝ е *в скръб*, а Господ скри от мене и не ми яви. И тя каза: *исках ли аз от моя господар син?* не думам ли: недей ме лъга? И *рече Елисей* на Гиезия: *опаши се през кръста и вземи тоягата ми в ръка и върви; ако някого срещнеш, не го поздравявай*¹², а ако някой те *поздрави*, не му отговаряй; и тури тоягата ми върху лицето на детето. И майката на детето каза: *жив Господ и жива ти душа!* Няма да те оставя. Тогава и *Елисей* стана и тръгна подире ѝ.

Гиезий отиде преди тях и тури тоягата върху лицето на детето. Но не се чу ни глас, ни отговор. И излезе насреща му, обади му и каза: детето не се *събуди*¹³. И Елисей влезе в къщата, и ето, умрялото дете *положено на одъра* му. И влезе, затвори вратата след себе си и се помоли Господу; след това се качи, легна върху детето, тури устата си върху неговите уста, очите си

⁷ Fuerit habebis in utero filium; οὐ περιειληφῦα υἱόν.

⁸ Et concepit; ἐν γαστρὶ ἔλαβεν

⁹ Синод. „Добре си е“, ἡ δὲ εἶπεν εἰρήνη; quae respondit vale. Евр. *shalowm*. (Срв. Синод. Бит. 15:15; 26:29 и пр. *смирно*)

¹⁰ μὴ ἐπίσχης μοι τοῦ ἐπιβῆναι;

¹¹ Това изречение липсва в Синод. превод.

¹² Слав. *благословиши*; евр. *baraq*: коленича; благославям; поздравявам, проклинам; Септ. οὐκ εὐλογῆσεις αὐτόν καὶ ἐὰν εὐλογῆσῃ σε ἀνὴρ οὐκ ἀποκριθήσῃ; Vulg. non salutes eum et si salutaverit te quispiam non respondeas.

¹³ Синод. *не се събужда*; евр. *quwts*: вдигам се от сън; в Иов. 14:12; Дан. 12:2 — от сън смъртен; Септ. οὐκ ἠγέρθη τὸ παιδάριον; Вулг. non surrexit puer.

върху неговите очи, и дланите си върху неговите длани, *и ходилата си върху неговите ходила*¹⁴; и се *склони над* него, *и духна върху него*¹⁵, и тялото на детето се сгръ. Елисей стана и взе да ходи из горницата насам-нататък; после пак се качи и се *склони над* него *седем пъти*. И детето¹⁶ отвори очите си. И той повика Гиезия и рече: повикай тая сонамка. И той я повика. Тя дойде при него, и той каза: вземи сина си. *И влезе жената*, падна пред нозете му и се поклони доземи; след това взе сина си и излезе.

13. Четиво из книгата на пророк Исаия

(Глава 63:11–64:1–5)

*Тъй казва Господ: де е Оня, Който изведе от земята*¹⁷ пастира на Своите овци? Де е Оня, Който вложи в *тях*¹⁸ Светия Свой Дух. *Мишцата на славата Му, що възведе с десница Моисея*¹⁹, *раздели водата пред лицето му*, за да му създаде вечно име; *преведе ги през бездната*,²⁰ като кон по степи, и те се не препъваха, и както стадо (слиза) в долина, — *и слезе Дух Господен, и ги напъти: тъй и Ти преведе народа Си, та Сам да Си създадеш славно име. Надзърни от небесата и погледай от жилището на Твоята светиня и на Твоята слава: де е Твоята ревност и Твоята мощ? Де е голямото Твое милосърдие и Твоите милости, та си ни търпял*²¹? Само Ти си наш Отец; защото Авраам не ни познава, нито Израил ни признава за свои; Ти, Господи, си наш Отец, *избави ни, (понеже) от начало Твоето име над нас се именува*²². Защо, Господи, си допуснал да се отбием от Твоите пътища, да се ожесточи сърцето ни, за да се не боим *от Тебе*? Обърни се заради Твоите раби, заради колената на Твоето наследство — *та поне за малко да наследим светата Твоя планина*²³: враговете ни потъпкаха Твоето светилище. Ние станяхме такива, над които Ти като че никога не си владял и над които името Ти не се е именуvalo. Ако разтвориш небесата, ще затреперят пред Тебе планините и

¹⁴ Изразът липсва в Синод. превод. Септ. καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ διέκαμψεν ἐπ' αὐτόν καὶ διεθερμάνθη ἢ σὰρξ τοῦ παιδαρίου; Вулг. et manus suas super manus eius et incurvavit se super eum et calefacta est caro pueri.

¹⁵ Също липсва в Синод. превод.

¹⁶ В Синод. тук е вметнато: *кихна седем пъти и...* Седмokratното скланяне над него (*слячeся над ним*) липсва в Синод.

¹⁷ ἐκ τῆς γῆς; обаче Вулг. eduxit eos de mari.

¹⁸ ἐν αὐτοῖς; in medio eius.

¹⁹ ὁ ἀγαγὼν τῇ δεξιᾷ μωυσην ὁ βραχίον τῆς δόξης αὐτοῦ; qui eduxit ad dexteram Mosen brachio maiestatis suae.

²⁰ ἤγαγεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀβύσσου

²¹ ὅτι ἀνέσχου ἡμῶν; във Вулг. е като в Синод. multitudo viscerum tuorum et miserationum tuarum super me continuerunt se (голямото Твое милосърдие и Твоите към мене милости са спрени). Друг вариант за превод: *та си ги удържал*.

²² ὄψαι ἡμᾶς ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστίν. Синод. *Ти, Господи, си наш Отец, отвeка Твоето име е: "Изкупител наш"*.

²³ ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου;

ще се разтопят тъй, както се восък топи от огнен пламък, и огън ще изгори враговете, и името Ти ще се яви сред противниците Ти, а от лицето Ти народите ще се насметат²⁴. Когато извършиш преславни дела, ще затреперят от Теб планините.²⁵ Защото отвика не бяхме слушали, нито очите ни бяха видели *друг бог, освен Тебе, и делата Твои, които ще сториш на очакващите милост. Защото милост ще срещне вършещите правда, и ще си спомнят за Твоите пътища.*²⁶

14. Четиво из книгата на пророк Иеремия

(Глава 31, ст. 31–34)

Тъй казва Господ: Ето, настъпват дни и ще склуча с дома Израилев и с дома Иудин нов завет, — не такъв завет, какъвто склучих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа из Египетската земя; оня Мой завет те нарушиха, ако и да оставах в съюз с тях, казва Господ. Но ето заветът, който ще склуча с Израилевия дом след ония дни, казва Господ: ще вложя Моя закон *в техните мисли*²⁷ и ще го напиша в сърцата им, и аз ще им бъда Бог, а те ще Ми бъдат народ. И няма вече да учат един другия, брат — брата, и да говорят: „познайте Господа“, защото всички, от малък до голям, сами ще Ме знаят, казва Господ, защото ще простя беззаконията им, и за греховете им няма вече да си спомня.

15. Четиво из книгата на пророк Даниила

(Глава 3, ст. 1–88)

В осемнайсетата година Цар Навуходоносор направи златен истукан, висок шейсет лакти, широк шест лакти, и постави го на поле Деир, в областта Вавилонска; и проводи цар Навуходоносор да съберат сатрапи, наместници, воеводи, върховни съдии, ковчезници, законоведци, съдници и всички областни управители, да дойдат на тържественото откриване истукана, който бе поставил цар Навуходоносор. И събраха се сатрапи, наместници, военачалници, върховни съдии, ковчезници, законоведци, съдници и всички областни управители за откриване на истукана, който цар Навуходоносор бе поставил, и застанаха пред истукана, що бе

²⁴ От Ако ... до насметат преводът на 70-те няма почти нищо общо със Синод. Превеждам според Слав.: ὡς κηρὸς ἀπὸ πυρὸς τήκεται καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους καὶ φανερόν ἔσται τὸ ὄνομα κυρίου ἐν τοῖς ὑπεναντίοις ἀπὸ προσώπου σου ἐθνη ταραχθήσονται.

²⁵ Отново нищо общо със Септ.: ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα τρόμος λήμψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη.

²⁶ καὶ τὰ ἔργα σου ἃ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσιν ἔλεον. συναντήσεται γὰρ τοῖς ποιούσιν τὸ δίκαιον καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται.

²⁷ εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν.

въздигнал Навуходоносор. Тогава глашатай високо се провикна: „обажда ви се вам, народи, племена и езици: щом чуете звук от тръба, пищялка, цитра, цафара, гусла и симфония, и всякакви свирала, паднете и се поклонете на златния истукан, който постави цар Навуходоносор; а който не падне и не се поклони, веднага ще бъде хвърлен в горяща огнена пещ“. Затова, кога всички народи чува звук от тръба, пищялка, цитра, цафара, гусла и всякакви свирала, паднаха всички народи, племена и езици и се поклониха на златния истукан, който цар Навуходоносор бе поставил.

В това също време дойдоха някои от халдейците и наклеветиха иудеите. Те казаха на цар Навуходоносора: „царю, да си жив довека! Ти, царю, даде заповед, всеки човек, щом чуе глас от тръба, пищялка, цитра, цафара, гусла, симфония и всякакви свирала, да падне и се поклони на златния истукан; а който не падне и не се поклони, той трябва да бъде хвърлен в горяща огнена пещ. Има иудейски мъже, които си поставил над делата в страната Вавилонска, Седрах, Мисах и Авденагò; тия мъже не се покоряват на твоята заповед, царю, на твоите богове не служат и на златния истукан, който ти си поставил, не се покланят“.

Тогава Навуходоносор в гняв и ярост заповяда да доведат Седраха, Мисаха и Авденагò; и доведоха ги при царя. Навуходоносор им каза: „с умисъл ли вие, Седрахме, Мисахе и Авденагò не служите на моите богове, и на златния истукан, който поставих, не се покланяте? Отсега, ако сте готови, щом чуете звук от тръба, пищялка, цитра, цафара, гусла, симфония и всякакви свирала, паднете и се поклонете на истукана, който направих; ако ли не се поклоните, веднага ще бъдете хвърлени в горяща огнена пещ, и тогава кой Бог ще ви избави от ръката ми?“

Отговориха Седрах, Мисах и Авденагò и казаха на цар Навуходоносора: „няма нужда да ти отговаряме на това. Нашият Бог, Комуто ние служим, е силен да ни спаси от горящата огнена пещ, и от твоята ръка, царю, ще ни избави. Ако ли и това не бъде, нека ти е известно, царю, че няма да служим на твоите богове, и на златния истукан, що си поставил, няма да се поклоним“. Тогава Навуходоносор се изпълни с ярост, и видът на лицето му се измени против Седраха, Мисаха и Авденагò, и той заповяда да опалят пещ седем пъти по-силно, отколкото обикновено я опалваха; и заповяда на най-силните от войската си мъже да вържат Седраха, Мисаха и Авденагò и да ги хвърлят в горящата огнена пещ. Тогава тия мъже бяха вързани с долните си и горните дрехи, с превръзки на глава и с другите си дрехи и бидоха хвърлени в горящата огнена пещ. И понеже заповедта царева беше строга, и пещта *разпалена* извънредно много, пламъкът от огъня умъртви людете, които хвърлиха Седраха, Мисаха и Авденагò. А тримата тия мъже — Седрах, Мисах и Авденагò — паднаха в горящата огнена пещ вързани. И ходеха сред

пламъка, възпявайки Бога и благославяйки Господа. Тогава Азария стана и взе да се моли и, като отвори устата си сред огъня, възгласи: „благословен си, Господи, Боже на отците ни, хвално и прославлено да е името Ти вовеки. Защото Ти си праведен във всичко, що направи с нас, и Твоите всички дела са истински, Твоите пътища — прави и Твоите всички съдби — истински. Ти извърши истински съд във всичко, що напрати против нас и против Иерусалим, светия град на отците ни, защото по истина и по съд Ти напрати всичко това против нас за нашите грехове. Защото ние съгрешихме и постъпихме беззаконно, като отстъпихме от Тебе, и във всичко съгрешихме; Твоите заповеди не слушахме и не ги пазихме и не постъпвахме, както ни бе заповядал, за да ни бъде добре. И всичко, що ни Ти напрати, и всичко, що стори с нас, стори по истински съд, — и ни предаде в ръцете на беззаконни врагове, на най-омразни отстъпници и на неправосъден и най-зъл цар по цяла земя. И сега не можем да отворим устата си; ние станяхме за срам и похула на Твоите раби и на ония, които Те почитат. Но не ни предавай завинаги заради Твоето име и не разрушавай завета Си. Не отнимай от нас милостта Си заради Авраама, Твоя възлюбен, заради Исаака, Твоя раб, и Израеля, светия Твой, на които си казал, че ще умножиш семето им като звездите небесни и като пясъка на брега морски. Намалени сме, Господи, повече от всички народи и сме унижени сега по цяла земя за нашите грехове, и нямаме сега ни княз, ни пророк, ни вожд, ни всесъжение, ни жертви, ни приноси, ни тамян, нито място, да Ти принесем жертва и да намерим Твоята милост. Но със съкрушено сърце и със смирен дух нека бъдем приети. Както при всесъжение на овни и юнци, както при хиляди тлъсти агнета, тъй да Ти бъде благоугодна жертвата ни днес пред Тебе; защото няма срам за ония, които се Тебе уповават. И сега ние Те следваме от все сърце и Ти се боим и търсим Твоето лице. Не ни посрамай, но стори с нас по Твоето снизхождение и по голямата Си милост; избави ни чрез силата на чудесата Си и дай слава на името Си, Господи, та да се посрамят всички, които вършат зло на Твоите раби, да се посрамят с цялата си мощ, и силата им да се съкруши, за да познаят, че Ти, Господ Бог, си един и славен по цяла вселена.“

А в това време царските слуги, които ги бяха хвърлили, не преставаха да разпалят пещта с нефт, смола, кълчища и храсти, и дигаше се пламък над пещта четирийсет и девет лакти и откъсваше се и изгаряше ония от халдейците, които достигаше около пещта. Но Ангел Господен слезе в пещта заедно с Азария и ония, които бяха с него, и изхвърли огнения пламък из пещта и направи тъй, че сред пещта се яви като че шумлив влажен вятър, и огънят никак не се допираше до тях и не ги повреди, нито ги смути. Тогава тия тримата сякаш с едни уста взеха да пеят в пещта, да

благославят и прославят Бога: „благословен си Ти, Господи, Боже на отците ни, и хвален и прославен вовеки, и благословено е името на Твоята слава, име свето и прехвално и прославено вовеки. Благословен си Ти в храма на светата Твоя слава, прехвален си и прославен вовеки. Благословен си Ти, Който видиш бездната, Който седиш над Херувими, и си прехвален и прославен вовеки. Благословен си Ти върху престола на славата на Твоето царство, прехвален си и прославен вовеки. Благословен си Ти върху твърдта небесна, прехвален си и прославен вовеки.

Тук ставаме и пеем:

Господа възпявайте и Го прославяйте във всички векове!

Четецът: Всички дела Господни, благословете Господа

Певците: Пейте и Го прославяйте вовеки.

Ангели Господни, благословете Господа

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете, небеса, Господа

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, всички води, които сте по-високо от небесата,

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, всички сили Господни,

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, слънце и луно,

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, звезди небесни,

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, всички дъждове и роси,

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, всички ветрове,

пейте и Го прославяйте вовеки.

Благословете Господа, огън и жар,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, студ и пек,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, роса и скреж,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, но́щи и дни,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, светлина и тьмнина,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, лед и мраз,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, скреж и сняг,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, мълнии и облаци,

пейте и Го прославяйте веќе.

Да благослови Господа земята,

да пее и да Го прославя веќе.

Благослове́те Господа, планини и хълмове,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, всички растения по земята,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, извори,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, моря и реки,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, китове и всичко, що се движи във водите,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове́те Господа, всички птици небесни,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, зверове и сички добитџи,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, синове човешки,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослови, Израилу, Го, Господа,

пей и Го прославяй веќе.

Благослове Го, свещеници Господни,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, раби Господни,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, духове и души на праведните,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, праведни и смирени по срџе,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, Анание, Азарие и Мисаиле,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благослове Го, апостоли, пророци и мџченици Господни,

пейте и Го прославяйте веќе.

Благославяме Отџа, и Сина, и Светаго Духа,

пеем и Го прославяме веќе.

И сега, и сџкога, и веќе веќе, амин.

пейте и Го прославяйте веќе.

Господа, хвалим, благославяме и Му се покланяме,

пейќи и прославяќи Го во сички веќе.